

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 368/2015-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. júna 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou AK H.I.F., spol. s r. o., v mene ktorej koná advokát JUDr. Peter Filip, Radvanská 1, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Špecializovaného trestného súdu sp. zn. PK-1 T 18/2013 z 10. apríla 2014 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 To 8/2014 z 23. októbra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. decembra 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Špecializovaného trestného súdu (ďalej len „špecializovaný trestný súd“) sp. zn. PK-1 T 18/2013 z 10. apríla 2014 (ďalej len „rozsudok špecializovaného trestného súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 To 8/2014 z 23. októbra 2014 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

Sťažovateľ v podanej sťažnosti uviedol:

«Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, z 10. 4. 2014, sp. zn. PK-1T/18/2013, som bol uznaný za vinného zo zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák., z obzvlášť závažného zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. c), ods. 4 písm. c) Tr. zák. a z obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2, ods. 4 písm. b) Tr. zák., a bol mi uložený trest odňatia slobody vo výmere 22 rokov, trest prepadnutia majetku, ochranný dohľad v trvaní 3 rokov a povinnosť nahradiť poškodenému škodu vo výške 7. 000 eur...

Najvyšší súd SR uznesením z 23. 10. 2014, sp. zn. 5To/8/2014, podľa § 319 Tr. por. zamietol moje odvolanie ako nedôvodné...

Dovoľujem si vysloviť názor, že porušovatelia vyššie uvedenými rozhodnutiami porušili moje právo na spravodlivé konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Uvádzam, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie (obsiahnutého v základnom práve na súdnu ochranu) podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky

súvisiace s predmetom súdnej ochrany (napr. III. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 260/06, III. ÚS 153/07)...

Mám za to, že právo na spravodlivý proces si vyžaduje riadne odôvodnenie rozhodnutia súdu. Vyplýva to z potreby transparentnosti celého trestného procesu v záujme jeho spravodlivosti, čo je jedna zo základných a neoddeliteľných súčasti tohto procesu. Odôvodnenie rozhodnutia je aj zárukou toho, že proces nie je arbitrárny.

Z judikatúry ES LP vyplýva, že sa nevyžaduje odpoveď na každý argument strany ak je pre rozhodnutie bezvýznamný. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument.

Vzhľadom na obsah odôvodnenia napadnutých rozhodnutí porušovateľov mám za to, že ich rozhodnutia o mojej vinne sú arbitrárne a nedôvodné...

V tejto súvislosti si dovoľujem poukázať aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 18. 6. 2014, sp. zn. 3 To I/2014, zaoberajúce sa hodnotením výpovedí osôb s aplikovaným odklonom v trestnom konaní, podľa ktorého „nemôže pre uznanie viny stačiť len výpovede spolupracujúcich osôb, ktoré nie sú potvrdené aj ďalšími, či už priamymi alebo nepriamymi dôkazmi, ak navyše nie je možné vylúčiť ich účelovosť motivovanú snahou získať miernejší postih oproti ostatným obžalovaným z tej istej trestnej činnosti.“

Vzhľadom na uvedené mám za to, že porušovatelia v rozpore s týmto názorom Najvyššieho súdu založili moju vinu práve (a výlučne) na tvrdeniach takýchto osôb, a to bez toho, aby sa s otázkou motívu a dôveryhodnosti výpovedí tzv. „spolupracujúcich osôb“ akýmkoľvek spôsobom vysporiadali.

Taktiež zdôrazňujem, že porušovatelia nevymedzili žiadne relevantné skutočnosti, odôvodňujúce subsumovanie mojej údajnej trestnej činnosti pod kvalifikované skutkové podstaty podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. c), ods. 4 písm. c), resp. podľa § 221 ods. 1, ods. 2, ods. 4 písm. b) Tr. zák. ...

Vyslovujem názor, že napadnutým rozhodnutím bolo taktiež porušené moje ústavné právo na prejednanie veci zákonným sudcom v zmysle článku 48 ods. 1 Ústavy z dôvodu, že Súdna rada SR doposiaľ nerozhodla o pridelení a preložení sudcov na novozriadený súdny orgán, a to Špecializovaný trestný súd.

Porušovateľ v 1. rade v napadnutom rozhodnutí uviedol, že ustanovenie § 18i novely zákona o sídlach a obvodoch súdov č. 371/2004 Z. z., podľa ktorého výkon súdnictva, všetky práva a povinnosti vrátane prechodu správy majetku štátu, práv a povinnosti vyplývajúcich z pracovnoprávných vzťahov a štátnozamestnaneckých vzťahov a iných obdobných právnych vzťahov a práv a povinností z osobných vzťahov sudcu k štátu prechádza dňom vyhlásenia nálezom Ústavného súdu SR, PL. ÚS 17/08 z 20. 5. 2009, zo Špeciálneho súdu na Špecializovaný trestný súd, nebolo Ústavným súdom vyhlásené za protiústavné a teda platí princíp prezumpcie ústavnosti.

K uvedenému názoru porušovateľa v 1. rade si dovoľujem uviesť, že nálezom Ústavného súdu, sp. zn. PL. ÚS 17/08, bolo rozhodnuté, že zákon č. 458/2003 Z. z. o zriadení Špeciálneho súdu a Úradu špeciálnej prokuratúry a ustanovenia iných relevantných právnych predpisov nie sú v súlade s čl. 1 ods. 1, čl. 141 ods. 1, čl. 141a ods. 4 písm. b), čl. 144 ods. 1 v spojení s čl. 12 ods. 1, čl. 148 ods. 1 a 2 Ústavy a s čl. 11 ods. 1 Dohovoru Organizácie Spojených národov proti korupcii.

Na základe uvedeného bol zákonom č. 291/2009 Z. z. zriadený nový súdny orgán, Špecializovaný trestný súd.

Dovoľujem si uviesť, že podľa čl. 141a ods. 4 písm. b) Ústavy SR patrí do pôsobnosti Súdnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „súdna rada“) rozhodovať o pridelení a preložení sudcov. Uvedená ústavná právomoc je vyjadrená aj v ustanoveniach § 11, 12 a 14 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 385/2000 Z. z.“)

Súdna rada k dnešnému dňu nerozhodla o pridelení, dočasnom pridelení alebo preložení sudcov na Špecializovaný trestný súd...

Z citovaných nálezov Ústavného súdu teda vyplýva jednoznačný záver, že za zákonného sudcu, ústavne konformným spôsobom, môžeme považovať len sudcu, ktorý spĺňa nasledovné podmienky:

- a) zákonom určené predpoklady na výkon tejto funkcie,*
- b) trvalé, alebo dočasné pridelenie na výkon funkcie k určitému súdu,*
- c) jeho funkcia nezanikla,*
- d) bol určený v súlade s rozvrhom práce.*

Všetky uvedené podmienky musia byť splnené kumulatívne, pokiaľ u sudcu absentuje ktorákoľvek z nich, nemôžeme hovoriť o zákonom sudcovi v zmysle ústavných nárokov.

Dovoľujem si uviesť, že sudcovia Špecializovaného trestného súdu nespĺňajú zákonnú podmienku vyššie uvedenú pod písm. b), a síce trvalé alebo dočasné pridelenie na výkon funkcie k určitému súdu, a to z nasledovného dôvodu:

Súdna rada je Ústavou zriadený orgán, ktorý bol vytvorený ako inštitucionálny garant nezávislosti súdnej moci a sudcov, pričom sa zriadila s jednoznačne formulovaným zámerom, posilniť svojou existenciou nezávislosť súdnej moci od iných zložiek moci. Jedným z účelov jej existencie je rozhodovanie o personálnom obsadení súdov a pod...

Na základe vyššie uvedených skutočností si dovoľujem vysloviť záver, že vzhľadom na skutočnosť, že zákonom č. 291/2009 Z. z. bol zriadený nový súdny orgán, a síce Špecializovaný trestný súd, je v zmysle článku 141a ods. 4 písm. a), b) Ústavy SR a v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. nevyhnutné, aby sudcovia tohto nového súdneho orgánu boli na výkon svojej funkcie, po ich predchádzajúcom súhlase, pridelení súdnou radou. Vzhľadom na skutočnosť, že súdna rada k dnešnému dňu nerozhodla o pridelení, dočasnom pridelení alebo preložení predsedu senátu a členov senátu v mojej trestnej veci na Špecializovaný trestný súd, títo nespĺňajú ústavný nárok zákonného sudcu, čím došlo k porušeniu môjho ústavného práva na prejednanie veci zákonným sudcom v zmysle článku 48 ods. 1 Ústavy SR.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti mám za to, že postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Špecializovaného trestného súdu bolo porušené moje právo na prejednanie veci zákonným sudcom v zmysle článku 48 ods. 1 Ústavy SR a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru.»

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. 10. 2014, sp. zn. 5To/8/2014, v spojitosti s rozsudkom Špecializovaného trestného súdu z 10. 4. 2014, sp. zn. PK-1T/18/2013, bol porušený článok 46 odsek 1 Ústavy SR, článok 48 odsek 1 Ústavy SR, článok 38 odsek 1 Listiny základných práv a slobôd a článok 6 odsek 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. *Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. 10. 2014, sp. zn. 5To/8/2014, a súčasne rozsudok Špecializovaného trestného súdu z 10. 4. 2014, sp. zn. PK-1T/18/2013 sa zrušujú.*

3. *Špecializovanému trestnému súdu sa vec vracia na ďalšie konanie.*

4. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]
[REDAKOVANÉ], *sa prepúšťa z výkonu trestu na slobodu ihneď.*“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších prepisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie

nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 38 ods. 1 listiny nikoho nemožno odňať jeho z zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu aj sudcu ustanoví zákon.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal porušenie svojich základných práv a práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 38 ods. 1 listiny rozsudkom špecializovaného trestného súdu a uznesením najvyššieho súdu.

1. K namietanému porušeniu sťažovateľom označených článkov ústavy a dohovoru rozsudkom špecializovaného trestného súdu

Pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru v rozsudkom špecializovaného súdu, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, obsahom ktorého je pravidlo, že sťažovateľ má právo domáhať sa ochrany základného práva pred ústavným súdom iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôže poskytnúť iný súd.

Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

Ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity svojej právomoci skúmal, či sú splnené podmienky konania pred ním o tej časti sťažnosti sťažovateľa, ktorá smerovala voči napadnutému rozsudku špecializovaného trestného súdu, a dospel k záveru, že vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ústavy je vylúčená právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o sťažovateľom uplatnených námietkach porušenia označených článkov ústavy a dohovoru rozsudkom špecializovaného trestného súdu, pretože preskúmavanie jeho postupu je zverené najvyššiemu súdu ako odvolaciemu súdu. Najvyšší súd vo veci o podanom odvolaní sťažovateľa rozhodol uznesením

sp. zn. 5 To 8/2014 z 23. októbra 2014. Najvyšší súd ako súd odvolací bol súdom, ktorému patrí právomoc posúdiť, či odvolanie sťažovateľa bolo dôvodné, a rozhodnúť o ňom.

Z tohto dôvodu musel ústavný súd odmietnuť tú časť sťažnosti sťažovateľa, ktorá smerovala proti rozsudku špecializovaného trestného súdu, pre nedostatok právomoci.

2. K namietanému porušeniu sťažovateľom označených článkov ústavy a dohovoru uznesením najvyššieho súdu

Pri skúmaní opodstatnenosti námietok sťažovateľa vznesených vo vzťahu k označenému uzneseniu, v zmysle ktorých podľa názoru sťažovateľa rozhodnutie nespĺňa parametre zákonného rozhodnutia a vykazuje známky arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti, ústavný súd vzal do úvahy obsah odôvodnenia rozsudku okresného súdu aj uznesenia najvyššieho súdu, vychádzajúc pritom zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho, resp. sťažnostného súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie (resp. sťažnostné) konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok.

Ústavný súd sa oboznámil s rozsudkom špecializovaného trestného súdu z 10. apríla 2014. Vzhľadom na rozsiahlosť jeho odôvodnenia a rozsiahlosť hodnotenia jednotlivých svedeckých výpovedí ústavný súd poukazuje na tieto závery špecializovaného trestného súdu: «Zo zvukového záznamu telefonického rozhovoru obžalovaného a svedka [REDAKOVANÉ] zo dňa 27. 10. 2009 vyplýva, že obaja sa zainteresovaným spôsobom rozprávajú o osobách s prezývkami [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktorého dokonca v súvislosti s políciou menuje priamo obžalovaný, pričom sa jedná o jednu z prezývok [REDAKOVANÉ] alias [REDAKOVANÉ], alias [REDAKOVANÉ]. Z ďalšieho telefonického rozhovoru vyššie menovaných osôb zo dňa 21. 01. 2010 vyplýva, že opäť sa zainteresovane rozprávajú o osobách s prezývkami [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a spomínajú chalanov [REDAKOVANÉ]. V súvislosti s ďalšími dôkazmi vyplýva, že [REDAKOVANÉ] bol [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] je [REDAKOVANÉ]. Z ďalšieho rozhovoru zo dňa 23. 01. 2010 vyplýva, že sa

rozprávajú o [REDACTED] a [REDACTED]. Z ďalších dôkazov vyplýva, že sa jedná o [REDACTED] a [REDACTED]. Samotný obžalovaný, ktorý nepoprel účastníkov tohto telefonického rozhovoru v ňom uvádza o určitej osobe „však nech ide za [REDACTED]“.

Podľa záznamu z cieľ [REDACTED], [REDACTED] zo dňa 25. 03. 2011 vyplýva, že v čase, ktorý sa zhoduje so zadržaním [REDACTED], [REDACTED] a ďalších osôb, sa [REDACTED] s [REDACTED] tešili, že sú ďalší zadržaní a [REDACTED] už vtedy spomínal, že sa vyhrádzajú jeho mame. Ďalej spomínajú, že zoberú aj téčka aj maskáče. [REDACTED] sa vyjadruje aj k [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED]. Z ich rozhovoru je však zrejmé, že nevedia identitu všetkých siedmich zadržaných, ale len štyroch z nich. ...

Z prehratého telefonického rozhovoru medzi obžalovaným a [REDACTED] zo dňa 24. 03. 2011 vyplýva, že obžalovaný oznamuje [REDACTED], že [REDACTED] zobrali v tomto okamihu kukláči z Auparku. S odstupom štrnástich minút obžalovaný [REDACTED] oznamuje, že [REDACTED] zobral ÚBOK a posielal ho preč „... ja neviem teraz, Nejdeme preč? Pre istotu aspoň na pár hodín.“. Obžalovaný ďalej spomína, že volal s [REDACTED], ktorý mu niečo aj vysvetľoval.

Z uvedených rozhovorov vyplýva, že obžalovaný sledoval zatýkanie členov skupiny [REDACTED], mal obavy a chcel ujsť, pričom spomína [REDACTED]. Jedná sa o prezývku [REDACTED], toho času už právoplatne odsúdeného za obdobnú trestnú činnosť. S odstupom ďalších pätnástich minút obžalovaný [REDACTED] oznamuje [REDACTED], že mu volal aj [REDACTED].

Z ďalších dôkazov vyplýva, že [REDACTED] je svedok v tejto trestnej veci [REDACTED]...

Zo všetkých vyššie uvedených telefonických rozhovorov medzi obžalovaným a svedkom [REDACTED] vyplýva, že obžalovaný bol o zatýkaní členov skupiny informovaný rýchlejšie a presnejšie ako svedok [REDACTED]...

Štruktúrovanosť skupiny súd videl v hierarchickom rozdelení, keď na čele skupiny vystupovala osoba pod prezývkou [REDACTED], na čele nižších štruktúr mali byť ďalšie osoby, napríklad odsúdený [REDACTED], obžalovaný [REDACTED]. V rámci nižších štruktúr mali tieto osoby svojich zástupcov, napríklad..., členov výjazdov, napríklad... a ochrankárov, napríklad... Prípadne ďalšie už právoplatne odsúdené osoby, ako to vyplýva z listinných dôkazov v danej trestnej veci. Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplývalo aj

teritoriálne rozdelenie územia. Dôvodom pôsobenia skupiny ako vyplývalo z výpovedí viacerých svedkov bolo páchanie trestnej činnosti za účelom dosahovania príjmov.

Vo vzťahu k obžalovanému [REDAKOVANÉ] súd dospel k záveru, že bol členom zločineckej skupiny. S poukazom na skutkové a právne závery k bodom 2) a 3) súd poukazuje na to, že obžalovaný mal záujem chrániť záujmy skupiny, resp. sa dopustil trestnej činnosti s úmyslom získavať finančné prostriedky pre skupinu, ako aj seba. Z výpovedí niektorých svedkov bola zrejماً snaha obžalovanému neuškodiť (svedok [REDAKOVANÉ]), resp. popísať jeho činnosť viac menej neutrálne (svedok [REDAKOVANÉ]), avšak z výpovedí ďalších svedkov ([REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]), ako aj z informačno-technických prostriedkov vyplýva, že obžalovaný sa aktívne podieľal na činnosti skupiny a dopúšťal sa protiprávneho konania s cieľom zabezpečiť ochranu skupiny alebo finančné prostriedky pre skupinu. Súd bol limitovaný obžalovacou zásadou a nebolo jeho úlohou dokazovať ďalšiu konkrétnu trestnú činnosť obžalovaného nad rámec obžaloby, hlavne s poukazom na skutky v bodoch 2) a 3), a preto nehodnotil výpoveď jednotlivých svedkov, ktorí najmä na otázky obhajoby nevedeli konkretizovať ďalšie konkrétne protiprávne skutky obžalovaného, ako výpovede v jeho prospech. Skôr ich hodnotil v tom zmysle, že v skupine v podstate nikoho nezaujímalo kto a ako zarobí peniaze, podstatné je, aby boli peniaze (napríklad svedok [REDAKOVANÉ]). Z výpovedí skoro všetkých svedkov jednoznačne vyplynulo, že obžalovaný bol tým všeobecne známy, že vedel zarobiť peniaze, a preto podľa názoru súdu by bolo nad rámec obžaloby skúmať, či to bolo z obchodu s drogami, z úžery, z konkrétnych skutkov vydierania alebo hrubého nátlaku. Napriek tomu zo správy daňového úradu vyplynulo, že od roku 2005 nemal obžalovaný [REDAKOVANÉ] žiadne oficiálne legálne príjmy...

Hodnotiac všetky vyššie popísané dôkazy v súhrne, súd dospel k záveru, že sa stal skutok, teda, že odznali vyhrážky na adresu poškodenej [REDAKOVANÉ] a teda, že sa jedná o konanie, ktoré je trestným činom. S poukazom na výpoveď samotnej poškodenej súd dospel k záveru, že tento skutok spáchal práve obžalovaný [REDAKOVANÉ]. S poukazom na skutkové a právne závery súdu vo vzťahu k obžalovanému v bode 1), jeho konanie

popísané v bode 2) potom naplňuje zákonné znaky skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu vydierania...

Po vyhodnotení všetkých dôkazov k tomuto bodu súd dospel k jednoznačnému záveru, že poškodený [REDACTED] bol podvedený, vozidlo mu vrátené nebolo, sumu 8.000,- € s úmyslom dosiahnuť vrátenie vozidla odovzdal a teda skutok sa stal a má znaky trestného činu. Pri závere o tom, že tento skutok spáchal obžalovaný [REDACTED] súd vychádzal z výpovede poškodeného [REDACTED], ako aj z výpovedí svedkov [REDACTED] a [REDACTED] a nepriamo aj z výpovede svedka [REDACTED].

K spáchaniu samotného skutku nasvedčovala aj výpoveď svedka [REDACTED]. Takéto konanie obžalovaného [REDACTED] naplnilo zákonné znaky skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu podvodu...»

Pokiaľ sťažovateľ namietal, že «... porušovatelia v rozpore s týmto názorom Najvyššieho súdu založili moju vinu práve (a výlučne) na tvrdeniach takýchto osôb (pozn. spolupracujúcich osôb“), a to bez toho, aby sa s otázkou motívu a dôveryhodnosti výpovedí tzv. „spolupracujúcich osôb“ akýmkoľvek spôsobom vysporiadali», neuviedol konkrétne svedecké výpovede, resp. neoznačil konkrétnych svedkov, a obmedzil sa len na uvedenú všeobecnú námietku.

Ďalej z odôvodnenia rozsudku špecializovaného trestného súdu vyplýva:

«Svedok [REDACTED] v čase svedeckej výpovede bol právoplatne odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere osem rokov. Je zrejmé, že svojou výpoveďou vo veci obžalovaného [REDACTED] už nemohol dosiahnuť žiadne zvýhodnenie v súvislosti s posudzovaním vlastného protiprávneho konania. Naopak, ako motív jeho výpovede logicky vyznieva jeho výpoveď o tom, ako sa dozvedel, že obžalovaný sa mal vyhrážať jeho matke, čo ho podnietilo k tomu, aby popísal vlastnú trestnú činnosť v celom rozsahu a zároveň, aby popísal aj činnosť skupiny tak, ako ju sám vnímal. K hodnoteniu výpovede svedka [REDACTED] a v neposlednom rade aj k hodnoteniu ďalších nižšie uvádzaných svedkov, ktorí sami priznali členstvo a činnosť v skupine [REDACTED] súd uvádza, že bol uzrozumený o tom, že sa nejedná o bezúhonné osoby, ale fakticky o páchatelov rôznej trestnej činnosti,

ktorí častokrát mali tendenciu pri svojich výpovediach niektoré skutky popísať tak, aby sa sami javili v lepšom svetle ako tomu bolo v skutočnosti. Rovnako vzhľadom k tomu, že protiprávne konanie bývalo častokrát ich „každodennou prácou“, je len logické, že s odstupom času sa môžu v menej podstatných detailoch odlišovať ich výpovede od výpovedí ďalších osôb, prípadne nesúhlasia úplne s ďalšími dôkazmi. Súd preto posudzoval zhodu výpovede takýchto svedkov, najmä čo sa týka podstatných súvislostí a v spojitosti s ďalšími dôkazmi.

Pri posudzovaní hodnovernosti výpovede svedka [REDAKOVANÉ] súd poukazuje na niektoré ním reprodukovane konkrétne zážitky, z ktorých súd vyvodil záver, že tieto by nedokázal popísať, pokiaľ by ich osobne nezažil a nevnímal...

Svedok [REDAKOVANÉ] popísal z vlastného uhla pohľadu štruktúru skupiny, ako aj jej územnú pôsobnosť v zásadných súvislostiach zhodne ako ďalší svedkovia. Ako jeden z dlhoročných členov skupiny vedel posúdiť aj časové začlenenie sa obžalovaného do skupiny, ako aj to, že bol spájaný s drogami, resp. ďalšími členmi skupiny, ktorí obchodovali s drogami. Potvrdil aj angažovanosť obžalovaného pri preberaní drogového biznisu [REDAKOVANÉ]...

Súd v plnom rozsahu uveril výpovedi svedka [REDAKOVANÉ], nakoľko jeho výpoveď bola v zásade v zhode s ďalšími výpoveďami, čo sa týka štruktúry skupiny. Taktiež priamo potvrdil, že obžalovaný preberal peniaze za ochranu podnikateľa, s ktorým spolupracoval [REDAKOVANÉ]. Rovnako potvrdil, že obžalovaný sa prostredníctvom neho snažil ovplyvniť [REDAKOVANÉ], aby nevypovedal...

Súd pri hodnotení výpovede svedka [REDAKOVANÉ] nemal akékoľvek pochybnosti o jeho členstve v skupine [REDAKOVANÉ], tak s poukazom na jeho už právoplatné odsúdenie, ako aj s poukazom na spôsob jeho výpovede pred súdom. Prejavil veľmi dobrú orientáciu v zložení skupiny, v jej územnom rozčlenení, ako aj v spôsoboch jej činnosti. Vo vzťahu k obžalovanému súd bral do úvahy ním niekoľkokrát zdôrazňované vzájomné priateľstvo, v ktorej časti jeho výpoveď hodnotil ako účelovú so snahou obžalovanému pomôcť. Bral pritom do úvahy protirečivosť v samotnej výpovedi svedka, keď napríklad ani [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] neoznačil za členov, hoci títo obaja zhodne trestnú činnosť kladenú im za vinu v plnom rozsahu priznali a toho času sú už obaja právoplatne odsúdení

na viacročné tresty odňatia slobody. Protirečivá výpoveď vo vzťahu k obžalovanému je aj v tom, že [REDACTED] by nikdy nezobral peniaze od nečlena, alebo komu by nedôveroval, avšak od obžalovaného peniaze prijímal. Súd ďalej bral do úvahy, že vzťah obžalovaného a svedka vznikol až v čase, keď sa obžalovaný chcel vymaniť spod vplyvu skupiny [REDACTED] a svedok ho mal následne ochraňovať, čo je vlastne predmet dokazovanej trestnej činnosti, ktorý v zásade nevylučuje aj následné priateľské vzťahy. Svedok s obžalovaným v podstate nemal predchádzajúcu „civilnú známosť“ a ich vzájomné vzťahy bezprostredne súvisia len s trestnou činnosťou...

Súd hodnotil výpoveď svedka [REDACTED] ako hodnovernú s poukazom na to, že v zásadných veciach bola jeho výpoveď v súlade s výpoveďami ostatných svedkov, čo sa týka jednotlivých členov skupiny, ako aj spôsobu činnosti tejto skupiny. Svedok v čase svojej výpovede už bol právoplatne odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní osem rokov a svojou svedeckou výpoveďou žiadnym spôsobom nemohol dosiahnuť prospech v súvislosti s vlastným odsúdením. Zo žiadnych okolností nevyplývalo, prečo by mal mať snahu obžalovanému vlastnou výpoveďou uškodiť, prečo by ho bezdôvodne označoval za člena skupiny [REDACTED], ktorý rád dáva pokyny okolo seba, chváli sa vlastnými príjmami z trestnej činnosti...

Súd nemal žiadne pochybnosti o tom, že svedok [REDACTED] bol členom skupiny [REDACTED]. Toho času je právoplatne odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 13 rokov.

Svojou svedeckou výpoveďou nemohol reálne dosiahnuť žiadny prospech vo vlastnej trestnej veci. Jeho znalosť o zložení skupiny jednotlivých členoch v územnom rozčlenení, pravidlách a vzťahoch nadriadenosti a podriadenosti bola natoľko presvedčivá, že súd tejto nemal inú možnosť ako uveriť. Poukazuje pritom aj na spontánnosť jeho reakcie po otázke obhajcu, či bol osobne prítomný, že by [REDACTED] dal obžalovanému nejaký pokyn formou rozkazovacej vety, keď uviedol, že v skupine to nefungovalo tak, ako si predstavuje obhajca, lebo keď [REDACTED] aj bez rozkazovacej vety povedal „prosím ťa vybav to“, tak to bolo vybavené. V súvislosti s jeho členstvom rovnako po otázke obhajcu uviedol, že o členstve obžalovaného sa dozvedel od [REDACTED], že po konflikte s [REDACTED] ho chránime my, myslené [REDACTED]...

Výpoveď svedka [REDACTED] súd hodnotil ako hodnovernú, ktorá bola v súlade s výpoveďami ďalších svedkov, resp. ďalšími dôkazmi, napríklad zvuková nahrávka z [REDACTED] o tom, čo svedok [REDACTED] vykrikoval z okna. Svedok bol nepochybne dlhoročným členom skupiny [REDACTED] a pohyboval sa v blízkosti jej najvyššieho šéfa. Vo vzťahu k obžalovanému súd poukazuje na spôsob jeho reakcie na otázky obžalovaného, ktorý sa ho dokonca dvakrát opýtal, či ho svedok registroval od roku 2007, kedy svedok presvedčivo a jednoznačne reagoval, že to bolo až od roku 2008, 2009...

Svedok [REDACTED] uviedol, že v skupine [REDACTED] bol činný do roku 2008. Robil ochranu [REDACTED]. Obžalovaného pozná od roku 2003, 2004, keď bol kamarát s [REDACTED] alias [REDACTED]. Do roku 2008 obžalovaný určite nemal nič so [REDACTED]... Výpoveď tohto svedka súd hodnotil ako hodnovernú, v zásade zhodnú s ďalšími svedeckými výpoveďami ohľadne dlhoročných členov [REDACTED]. Vyjadrenie svedka k obžalovanému, že do roku 2008 nemal nič so [REDACTED], len potvrdzuje ďalšie svedecké výpovede...

Výpoveď svedka [REDACTED] súd hodnotil ako hodnovernú a vyplynulo z nej, že tiež patril ku skupine [REDACTED]. Hoci je zrejme, že svedok nemal úplný prehľad o tom, kto patrí do skupiny a je jej členom, jeho výpoveď v zásadných súvislostiach bola zhodná s tým, ako ďalší svedkovia popisovali zloženie skupiny...

Súd výpoveď tohto svedka (pozn. svedka [REDACTED]) hodnotil ako účelovú, pričom táto je v rozpore s výpoveďami množstva ďalších svedkov napríklad v tom, že akciu „preberania“ dílerov mal riadiť [REDACTED]...

Výpoveď svedka (pozn. svedok [REDACTED]) súd hodnotil ako hodnovernú a nemal žiadne pochybnosti o dlhoročnom členstve svedka v skupine [REDACTED]. Jeho výpoveď bola doplnená takými konkrétnosťami, ktoré nevzbudzovali žiadnu pochybnosť, že ich svedok osobne vnímal, napríklad spôsob, ako popisoval tašku so zbraňami. Rovnako reakcia svedka na otázky obhajcu obžalovaného, čo znamená výpalné, keď uviedol, že osobne nebol pritom, keď obžalovaný preberal finančné prostriedky, ale nosil mu ich a nedával by ich zo svojho.

V [REDACTED] garáži našiel zošit, kde mal evidované podniky, z ktorých sa preberalo výpalné. Tento zošit aj s peniazmi odovzdal [REDACTED]. V tomto zošite boli evidované [REDACTED].

ubytovňa, nejaký privát a ďalšie, na ktoré si nespomenul. Ešte doplnil, že po zatvorení [REDAKČIA] časť nosil obžalovaný a časť [REDAKČIA] synovec [REDAKČIA]...»

Najvyšší súd v uznesení z 23. októbra 2014 v prvom rade konštatoval, že v otázke skutkových zistení v prevažnej miere odkazuje na dostatočne rozvedené dôvody rozsudku špecializovaného trestného súdu, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožnil. Najvyšší súd k uvedenému záveru dospel po preskúmaní obsahu vyšetrovacieho, ako aj súdneho spisu a nad rámec argumentácie špecializovaného trestného súdu zaujal stanovisko k odvolacím námietkam sťažovateľa v bodoch a) až g).

Najvyšší súd teda nad rámec dôvodov uvedených v rozsudku špecializovaného trestného súdu konštatoval: «K odvolacej námietke pod bodom a)

Pri nadobudnutí účinnosti nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. PL. ÚS 17/08, zároveň nadobudol účinnosť aj zákon č. 291/2009 Z. z. z 18. júna 2009 o špecializovanom trestnom súde a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Podľa jeho čl. II bodu 15 bol Trestný poriadok č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov doplnený o ustanovenie § 567f, na základe ktorého podľa jeho odseku 1 vo veciach, ktoré patria do pôsobnosti Špecializovaného trestného súdu, v ktorých bolo začaté trestné stíhanie pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona - teda zákona o špecializovanom trestnom súde - je príslušný špecializovaný trestný súd, ak ďalej nie je ustanovené inak.

Podľa čl. XII bodu 2 zákona o sídlach a obvodoch súdov č. 371/2004 Z. z. v znení jeho neskorších predpisov sa tento zmenil tak, že za § 18h tohto zákona bolo vložené ustanovenie § 18i, podľa ktorého výkon súdnictva, všetky práva a povinnosti vrátane prechodu správy majetku štátu, práv a povinností vyplývajúcich z pracovnoprávných vzťahov a štátnozamestnaneckých vzťahov a iných obdobných právnych vzťahov a práv a povinností z osobných vzťahov sudcu k štátu prechádza dňom vyhlásenia nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky PL. ÚS 17/08 z 20. mája 2009 v Zbierke zákonov zo špeciálneho súdu na špecializovaný trestný súd...

K odvolacej námietke pod bodom b)

Pri posudzovaní otázky, či existuje prekážka veci rozhodnutej podľa § 9 ods. 1 písm. e/ Tr. por., sa prelína hmotnoprávna i procesná problematika skutku. Z hľadiska trestného práva hmotného ide o to, či popis skutkových okolností, ktorý je obsiahnutý v príslušnom rozhodnutí v skoršej právoplatne skončenej veci a vo veci teraz posudzovanej, zakladá vo svojom súhrne jeden skutok alebo dva samostatné skutky spáchané vo viacčinnom súbehu. Z hľadiska trestného práva procesného potom má vyriešenie uvedenej hmotnoprávnej otázky ten význam, že v prípade keby išlo o jeden skutok, vznikla by po právoplatnom skončení prvej trestnej veci prekážka veci rozhodnutej v druhej veci...

V prípade, že tomu tak nie je, nie je možné vyvodiť vznik prekážky veci rozhodnutej, napriek tomu, že popis oboch skutkov obsahuje určité spoločné črty!!!

Z odôvodnenia uznesenia prokurátora, ktorým bolo zastavené trestné stíhanie a ktoré nadobudlo právoplatnosť vo vzťahu ku skutku pod bodom 1/ právne kvalifikovaného ako trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 vyplýva, že vykonaným dokazovaním sa vyvrátila účasť obvinených, vrátane [REDAKOVANÉ], na skutku pod bodom 2/ - zavraždenie poškodeného [REDAKOVANÉ] - v dôsledku čoho nebolo potvrdené ani žiadne ich vzájomné spojenie pri trestnej činnosti v roku 2004, kedy malo dôjsť ku skutku pod bodom 2/, teda prepojenie osôb [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ].

Práve naopak, vykonané dôkazy svedčili pre záver, že obžalovaný [REDAKOVANÉ] v predmetnom období mohol byť členom inej zločineckej skupiny, tzv. [REDAKOVANÉ], resp. mohol mať s nimi bližšie vzťahy.

Treba potom uzavrieť, že na obžalovaného [REDAKOVANÉ] bola v inom konaní podaná obžaloba, na ktorej podklade bol uznaný za vinného v súvislosti s jeho činnosťou v zločineckej skupine tzv. [REDAKOVANÉ], avšak táto sa týkala iného obdobia, inej trestnej činnosti a iných obvinených ktorí sú už toho času v prevažnej miere právoplatne odsúdení.

K odvolacej námietke pod bodom c)

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo obžalovaného na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne

a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu...

Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo obžalovaného na spravodlivý proces.

Najvyšší súd po preskúmaní napadnutého rozsudku Špecializovaného trestného súdu konštatuje, že toto rozhodnutie uvedeným požiadavkám vyhovuje.

K odvolacej námietke pod bodom d)

Za štruktúrovanú treba považovať takú skupinu, ktorá má určitú vnútornú organizačnú štruktúru s rozdelením funkcií a delbou činnosti, ktorá je charakterizovaná vzťahmi nadriadenosti a podriadenosti, relatívnou stabilitou a prísnyim dodržovaním pravidiel (tzv. kódex organizácie, napr. zákon mlčanlivosti) vrátane zásadného utajenia skupiny, jej štruktúry a jej akcií. K vzťahom nadriadenosti a podriadenosti medzi jednotlivými členmi skupiny prevláda názor, že skupina by mala byť „rozdelená minimálne do dvoch horizontálnych stupňov riadenia. V takejto skupine jeden alebo niekoľko páchatelov figurujú ako vedúci, ktorí organizujú činnosť ostatných páchatelov a určujú im konkrétne druhy vykonávaných činností, prípadne aj konkrétne úlohy, ktorým sa majú v rámci fungovania zločineckej skupiny venovať“.

V posudzovanej veci niet žiadnych pochybností, že v prípade tzv. skupiny [REDAKOVANÉ] ide o zločineckú skupinu v tom pravom slova zmysle, keďže vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že členovia tejto skupiny hierarchicky pyramidovým spôsobom riadení a koordinovaní najvyššie postaveným členom [REDAKOVANÉ] a riadiacimi členmi jednotlivých podskupín pôsobiacich v [REDAKOVANÉ] a v jej okolí takpovediac na remeselnom základe kontinuálne po dlhšiu dobu páchali trestnú činnosť rôzneho charakteru a rôznej závažnosti v úmysle získania finančnej alebo inej výhody.

Tento záver napokon už potvrdili aj iné odvolacie senáty Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré právoplatne uzavreli trestné veci niektorých vetiev tejto zločineckej skupiny...

Rovnako niet žiadnych pochybností o tom, že členom zločineckej skupiny tzv.

██████████ bol aj obžalovaný ██████████.

Tento skutkový záver potvrdzuje celý rad priamych a nepriamych dôkazov na seba nadväzujúcich a vzájomne sa dopĺňajúcich, počnúc svedeckými výpoveďami členov tejto zločineckej skupiny (napr. ██████████, ██████████, ██████████, ██████████, ██████████, ██████████, ██████████, ██████████, ██████████), listinnými dôkazmi zaistenými pri prehliadkach osobných motorových vozidiel patriacich obžalovanému ██████████, vecnými dôkazmi a ich obsahom - mobilné telefóny patriace obžalovanému ██████████, záznamami telekomunikačnej prevádzky obžalovaného ██████████ s inými členmi tejto zločineckej skupiny, záznamami z rozhovorov z cieľ z obdobia výkonu väzby, daňovými priznaniami obžalovaného ██████████ od roku 2005.

Obhajobnú argumentáciu obžalovaného ██████████ odvolávajúcu sa na svedeckú výpoveď ██████████ vyhodnotil odvolací súd ako vyslovene účelovú, pretože z vykonaných dôkazov evidentne vyplýva, že obidve tieto osoby mali spolu obchodné aktivity (firma ██████████, prenájom bytu, atď.), ktoré fungovali aj v čase ich vzatia do väzby, pričom napriek obmedzeniu osobnej slobody mali obidvaja z nich príjmy (viď výpoveď svedka ██████████, ktorý aj po ich vzatí do väzby odovzdával peniaze z tejto aktivity manželke ██████████) a je logické, že už toho času odsúdený ██████████ sa takýmto spôsobom snažil jednoducho povedané „neublížiť“ svojmu „obchodnému“ partnerovi, z ktorého mal v tom čase ďalej majetkový prospech. Obdobný záver platí aj vo vzťahu k svedeckej výpovedi ██████████, ktorý sa k trestnej činnosti páchanej v rámci zločineckej skupiny tzv. ██████████ začal priznávať, ale treba zároveň dodať, že spôsobom, ktorým by zásadne nepriťažil jemu samotnému, ako aj členom tejto zločineckej skupiny...

V posudzovanom prípade tieto ďalšie dôkazy bez akejkoľvek pochybnosti potvrdili, že výpovede týchto spolupracujúcich osôb sú vierohodné, a to aj vzhľadom na existujúce rozpory v ich výpovediach, keďže tieto rozpory sa netýkali skutočností podstatných pre rozhodnutie o vine...

K odvolacej námietke pod bodom e)

Nad rámec odôvodnenia Špecializovaného trestného súdu považuje za potrebné zdôrazniť, že vydieranie matky člena zločineckej skupiny tzv. [REDACTED] [REDACTED] nebol jediný prípad, ktorý sa podaril vykonanými dôkazmi preukázať. V tomto smere neušlo pozornosti odvolacieho súdu, že pri prehliadke osobného motorového vozidla zn. [REDACTED], EČ: [REDACTED], patriacemu obžalovanému [REDACTED], bola okrem iných listinných dôkazov nájdená a zaistená zápisnica o výsluchu obvineného [REDACTED] zo 4. októbra 2011, v ktorej tento na 13-tich stranách okrem iného detailne popisoval štruktúru zločineckej skupiny tzv. [REDACTED]. Z výpovede ďalšieho člena tejto zločineckej skupiny svedka [REDACTED] bolo zistené, že obžalovaný [REDACTED] sa aj v tomto prípade rozhodol vplývať na v tom čase obvineného [REDACTED] zastrašením jeho manželky, aby viac s orgánmi činnými v trestnom konaní nespolupracoval.

K odvolacej námietke pod bodom f)

Nie je pravdou, že by v prípade skutku pod bodom 3/ existovali pochybnosti o skutkovom závere a bolo na mieste použitie zásady „in dubio pro reo“. Výpoveď svedka [REDACTED] je jednoznačná a korešponduje aj s ostatnými výpoveďami (poškodeného [REDACTED] a svedkov [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED]), pričom niet žiadnych pochybností o tom, že uvedený skutok bol spáchaný so súhlasom samotného šéfa zločineckej skupiny tzv. [REDACTED], ktorý ich v tomto smere osobne inštruoval.

K odvolacej námietke pod bodom g)

Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Tr. por., podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu urobený podľa § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať

ďalšími dôkazmi, nie je porušením práva obvineného na obhajobu, pokiaľ všetkými dovtedy vykonanými dôkazmi bol skutkový stav zistený správne a úplne...

Na tomto mieste snáď treba iba dodať, že zatiaľ čo právna kvalifikácia zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák. postihuje iba jeho členstvo v zločineckej skupine tzv. [REDAKOVANÉ], právna kvalifikácia obzvlášť závažných zločinov vydierania podľa § 189 ods. 4 písm. c/ Tr. zák. a podvodu podľa § 221 ods. 4 písm. b/ Tr. zák. postihuje skutočnosť, že týchto činov sa dopustil ako člen zločineckej skupiny. V tomto prípade ide o dve rôzne konania, ktoré majú aj dva rôzne následky.»

Ústavný súd poukazuje zásadne na to, že nie je tzv. „skutkovým súdom“, teda súdom, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu, ak by malo ísť o dokazovanie, ktoré by malo nahradiť dokazovanie nevykonané všeobecnými súdmi.

Úlohou ústavného súdu ako nezávislého orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je konať ako súd tretej inštancie, ale jeho úlohou je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, s ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 165/02). Úloha ústavného súdu sa obmedzuje iba na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách, pričom nesmie ísť o takú interpretáciu a aplikáciu právnych noriem, ktorá by bola arbitrárna alebo zjavne neopodstatnená (I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 228/05).

Ako vyplýva z citovaných častí odôvodnení napadnutých rozhodnutí (prvostupňového aj odvolacieho konania), najvyšší súd sa sťažovateľovými argumentmi namietanými v odvolaní dostatočne zaoberal. Uviedol, ktoré skutočnosti považoval v predmetnom trestnom konaní za preukázané, a čím sa riadil pri rozhodovaní o vine a treste sťažovateľa. Vychádzal pritom zo všetkých v danej veci vykonaných dôkazov, ktoré racionálne a logicky vyhodnotil bez toho, aby jeho výklad vyvolával vnútornú rozpornosť rozhodnutí (prvostupňového aj odvolacieho) ako jednotlivých celkov.

Pokiaľ sťažovateľ namieta jednostranné vyhodnotenie dôkazov v jeho neprospech, poukazuje ústavný súd na skutočnosť, že do základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka konania, resp. strany v trestnom konaní na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, preto neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom nemožno považovať za porušenie tohto základného práva (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Toto základné právo je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnutí) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom je možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Skutočnosť, že sťažovateľ sa so závermi najvyššieho súdu, resp. špecializovaného trestného súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neopodstatnenosti, arbitrárnosti označených rozhodnutí alebo svojvôli najvyššieho súdu.

Vzhľadom na už uvedené dôvody ústavný súd vyslovil, že sťažnosť je v tejto časti zjavne neopodstatnená, a preto ju odmietol už na predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pokiaľ sťažovateľ v sťažnosti namieta, že nebol vykonaný dôkaz, „*ktorý by zdôvodnil subsumovanie mojej údajnej trestnej činnosti pod kvalifikované skutkové podstaty za súčasnej absencie relevantnej argumentácie*“, tak ústavný súd uvádza, že sa nemohol zaoberať uvedenou námietkou, pretože aj judikatúra ústavného súdu ustálila, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd formuloval aj právny názor, podľa ktorého pokiaľ sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, ale nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc (III. ÚS 135/03, III. ÚS 201/04, IV. ÚS 266/08). Z toho vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodnúť o určitej námietke sťažovateľa nemožno založiť až jej uplatnením v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v prípade, ak ju sťažovateľ mohol a mal uplatniť v napadnutom konaní, pričom podľa platného právneho poriadku o nej mohol a aj bol povinný meritorne rozhodnúť iný orgán verejnej moci. Preto, ak takáto situácia nastane, treba podľa názoru ústavného súdu sťažnosť v časti týkajúcej sa takejto námietky odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 284/08, IV. ÚS 340/2013).

Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ mohol námietku nesprávneho právneho posúdenia uplatniť v rámci dovolacieho konania [§ 371 ods. 1 písm. i) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok], ústavný súd nemá na základe dosiaľ uvedeného právomoc rozhodnúť o tejto námietke sťažovateľa, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti v tejto časti z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Je nevyhnuté zdôrazniť, že ústavný súd neplní a ani nemôže plniť funkciu ďalšej opravnej inštancie všeobecného súdnictva, ale preskúmava, či postup všeobecných súdov spĺňal požiadavky kladené na spravodlivý proces tak, ako ho chápe ústava, prípadne dohovor.

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol už na predbežnom prerokovaní sťažnosti pre nedostatok právomoci.

V ďalšom sťažovateľ namietal, že v jeho trestnej veci rozhodoval senát špecializovaného trestného súdu, ktorého členovia neboli do svojich funkcií kreovaní ústavne konformným spôsobom. Poukázal pritom na nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 17/08, ktorým bol vyslovený nesúlad podstatnej časti zákona č. 458/2003 Z. z. o zriadení Špeciálneho súdu a Úradu špeciálnej prokuratúry a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, s príslušnými článkami ústavy a medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná.

V zmysle svojej konštantnej judikatúry ústavný súd poukazuje na to, že kontinuitu pri prechode právomoci špeciálneho súdu na špecializovaný trestný súd zabezpečil zákon č. 291/2009 Z. z. o Špecializovanom trestnom súde a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 291/2009 Z. z.“), ktorého čl. II novelizoval zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok účinný od 1. januára 2006“) tak, že za § 567e vložil § 567f, ktorý v odseku 1 zakotvil, že vo veciach, ktoré patria do pôsobnosti špecializovaného trestného súdu, v ktorých bolo začaté trestné stíhanie pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, je príslušný na konanie špecializovaný trestný súd, ak ďalej nie je ustanovené inak, a ktorého čl. XII novelizoval zákon č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky a o zmene zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (v znení zákonov č. 428/2004 Z. z. a č. 757/2004 Z. z.) tak, že za § 18h vložil § 18i, ktorý ustanovil, že výkon súdnictva, všetky práva a povinnosti vrátane prechodu správy majetku štátu, práv a povinností vyplývajúcich z pracovnoprávných vzťahov a štátnozamestnaneckých vzťahov a iných obdobných právnych vzťahov a práv a povinností z osobných vzťahov sudcu k štátu prechádza dňom vyhlásenia nálezu ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 17/08 z 20. mája 2009 v Zbierke zákonov Slovenskej republiky zo špeciálneho súdu na špecializovaný trestný súd (m. m. II. ÚS 45/2010, III. ÚS 26/2010).

Ústavný súd vychádza z prezumpcie ústavnosti všetkých ustanovení zákona č. 291/2009 Z. z. a nemôže v rámci konania o sťažnostiach fyzických a právnických osôb podľa § 49 a nasledujúcich zákona o ústavnom súde skúmať ústavnosť predmetného právneho predpisu. Priestor pre riešenie uvedenej otázky poskytuje iba konanie o súlade právnych predpisov podľa § 37 a nasl. zákona o ústavnom súde, na iniciovanie ktorého však v zmysle právnej úpravy [§ 37 ods. 1 s odkazom na § 18 ods. 1 písm. a) až f) zákona o ústavnom súde] nie je sťažovateľ aktívne procesne legitimovaný, námietka sťažovateľa v súvislosti s okolnosťou, že členovia konajúceho senátu neboli na tento súd pridelení Súdnou radou Slovenskej republiky (obdobne III. ÚS 330/09, III. ÚS 344/09), je zjavne neopodstatnená.

Z toho možno vyvodíť záver, že senát špecializovaného trestného súdu prerokujúci vec sťažovateľa bol kreovaný v súlade so zákonom, konkrétne na základe relevantných ustanovení zákona č. 291/2009 Z. z., prostredníctvom ktorých je v danom konkrétnom prípade sťažovateľa ústavná požiadavka prerokovania veci zákonným sudcom dodržaná.

Na tomto mieste ústavný súd poukazuje na ustanovenie čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré v zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu limituje právomoc ústavného súdu vo vzťahu k ostatným orgánom verejnej moci princípom subsidiarity. V zmysle tohto princípu rozhoduje ústavný súd o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Právomoc ústavného súdu je daná v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov rozhodovať v konkrétnej veci a poskytnúť tak ochranu označeným základným právam alebo slobodám sťažovateľa, porušenie ktorých namieta (III. ÚS 181/04, III. ÚS 29/09).

Podľa § 371 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku účinného od 1. januára 2006 dovolanie možno podať, ak vo veci rozhodol nepríslušný súd.

Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ mohol námietku rozhodovania nepríslušným súdom uplatniť v rámci dovolacieho konania, ústavný súd nemá na základe dosiaľ uvedeného právomoc rozhodnúť o tejto námietke sťažovateľa, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti v tejto časti z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa v nej obsiahnutými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júna 2015